

БОРБА.

Марко котарака
баба ми изчака;
въ кухнята се вмъкна,
тенджерата гътна;
наденица свлѣче —
вънка я повлѣче.
Викна мойта баба
както си му трѣбва.
Бързо взе ржжена
отъ сестра ми Пена,
па като се втурна,
стомната катурна,
тича и се кани
котака да хване. . .
Чу за тая случка
шарената кучка,
па следъ баба Мита
полетѣ сърдита.
А следъ нея ето
загрухтѣ прасето.
Съ крачка бодра, смѣла
втурна се пѣтела
и следъ него, Божке,
всичкитѣ кокошки.
Шумъ, и глъчъ, и врѣва!
Лошо взе да става.
Спрѣ се баба Мита
гнѣвна и сърдита,
и следъ нея потни,
всичкитѣ животни.

Спрѣ и се обърна.
И какво да зърне?
Въ края тамъ на двора
цѣла група хора,
сбрани до вратата,
гледаха борбата. . .

Йорданъ Русковъ